

[Viggo Starcke.]

et klart tilsagn, som han gav her i det høje ting den 21. april 1950, da han erklærede, at venstre og konservative var enige i,

„at vejen ud af den toldpolitiske misère for Danmark under en videre liberalisering ikke er en forhøjelse af Danmarks toldsatser.“

Og nogle år efter går han med til at forhøje Danmarks toldsatser.

Venstre står heller ikke ganske rent i dette forhold, thi både i 1947 og i 1951 foreslog venstres daværende finansminister, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, toldforhøjelser, som begge gange praktisk talt ville betyde en fordobling af toldsatserne i Danmark.

Alle disse afgifter lægges over på varepriserne og driver varepriserne op, og arbejderne og bønderne må betale det, og det er kun til fordel for aktionærene i de pågældende virksomheder. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen, som i sit hjerte er frihandelsmand, men som i sin politik samtidig er tøvende og vaklende, udtalte for nogle år siden, at venstre er tilhænger af frihandel og værditold. For blot at give nogle få glimt af, hvad der foregår gennem toldpolitik og også gennem værditoldpolitik, vil jeg fortælle lidt om, hvordan værditolden har virket f. eks. overfor tekstil- og manufakturimporten.

Der har på dette område været rejst meget alvorlige beklagelser og anklager fra importørernes side. Forholdene ude på godsbanegården er i øjeblikket nærmest kaotiske. Ekspeditionstiden for toldklaring andrager fra tre til otte dage. Klarererne må møde meget tidligt for at få et nummer og stå i række; de må møde senest kl. 6³⁰ om morgenen, og der er mange af dem, der allerede møder kl. 4 eller kl. 5. Dette må betales med dyre overarbejdspenge. Ude i frihavnen sker der noget lignende, og dér har man endda ikke som på godsbanegården truffet den ordning, at varerne opstilles i række og efter mærke, nej, i frihavnen må man gå ud på rampen og lede efter varerne. Det tager hver gang mellem 15 og 20 minutter, og imens står en toldassistent, en frihavnsfunktionær, en arbejdsmand og importørens repræsentant, i alt fire mand, og ventetiderne bliver deres tid. Dette gentages gang på gang mange

gange daglig. Det er spild af kostbar tid, og det er spild af kostbare penge. Og hvem skal betale det? Det må lægges over på priserne og betales af den jævne befolkning. Der klages nogle steder over, at toldpersonalet møder meget sent, hvorved arbejdet forsinkes allerede fra begyndelsen. Der er speiditører og importører, som har den fornemmelse, at hvis de påtaler dette, at toldpersonalet møder for sent, udsættes de for en bevidst langsom ekspedition.

Jeg vil gerne give et andet lille glimt af de indirekte skatters virkning. Fra en fremstående urmager her i København har jeg fået den oplysning, at de ekstraordinære afgifter og tolden tilsammen i øjeblikket andrager ca. 29 pct. af værdien af et ur, hvorimod manovre i Sverige betaler 1 kr. pr. stk. i afgift. Følgen er, at mange mennesker tager til Sverige og køber deres ur dér, og den danske handel lider derved. Turisterne har også opdaget det, og hvem skal betale? Det skal den jævne befolkning!

Restauratør erhvervet kæmper i øjeblikket en hård kamp for overhovedet at holde sig oven vande. Restauratør erhvervet er gennem en ensidig og uretfærdig beskatning truet med ødelæggelse.

Vedrørende guldsmederhvervet har jeg fra et stort schweizisk firma Golay-Buchel & Cie i Lausanne modtaget en beskrivelse af den behandling, de udsættes for, når de skal møde med prøvekollektioner i Danmark, f. eks. af kulturperler.

I Tyskland er der ingen told på prøvekollektioner af kulturperler, og dér betales kun 4 pct. i omsætningsafgift og en deponeringsafgift på 4 pct. af værdien. I Holland og i Sverige er det noget lignende. Her i Danmark kræver man ikke en deponeringsafgift på 4 pct., men på 65 pct. af værdien, foruden at der lægges en mængde andre hindringer i vejen. F. eks. skal en toldembedsmand være tilstede i lokalet, når kollektionen skal forevises, og honoreres med 40 kr. pr. dag.

På denne måde fordyres dansk håndværk og industri på dette område 20 pct. allerede fra starten, og dertil kommer, at guldsmede, som har eget værksted, skal betale 10 pct. i ekstra afgift.

Ser man på, hvordan arbejdernes lønforhøjelser opsluges, blev der af det ærede medlem hr. Aksel Larsen henvist til Fin-